

KIIREELLISEN SIIJOITUKSEN PÄÄTÖKSENTEKO ARKISENA TYÖTEHTÄVÄNÄ LASTENSUOJELUSSA¹

Tuuli Lamponen: YTT, yliopistonlehtori, Helsingin yliopisto

tuuli.lamponen@helsinki.fi

Janus vol. 31 (2) 2023, 218–225

Kiireellisen sijoituksen ilmiö on ollut toistuvasti yhteiskunnallisen ja poliittisen puheen aiheena sekä median kiinnostuksen kohteena. Julkisessa keskustelussa huomio on kiinnittynyt lastensuojelun sosiaalityöntekijöiden paineistettuun työhön riittämättömien resurssien ja jatkuvan kiireen alla. Lastensuojelun epäonnistuneet tilannearvioinnit päättyvät usein uutisotsikoiden aiheiksi. On puhuttu lastensuojelun kriisistä. Pirstaleisen lastensuojelujärjestelmän ja erilaisten viranomaisyhteistyöhön ja johtamiseen kiinnittyvien ongelmien on nähty yhtenä tekijänä olleen synnyttämässä tätä tilannetta (Alhanen 2014).

Kiireellisellä sijoituksella tarkoitetaan lapsen sijoittamista kodin ulkopuolelle lyhytaikaisesti sosiaalityöntekijän päätöksellä. Vaikka kiireellinen sijoitus on lastensuojelun viimesijaisia interventioita, niitä tehdään verrattain paljon. Mediassa ja politiikassa on esitetty kysymyksiä siitä, miksi määrät ovat kasvaneet ja miksi nuoret ikäluokkana ovat olleet yliedustettuna kiireellisten sijoitusten tilastoissa 2000-luvulla. Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksen keräämän tuoreimman tilastotiedon mukaan vuonna 2021 sijoitettiin kiireellisesti 4503 lasta. Ikävuosittain tarkasteltuna kiireellisesti sijoitettiin eniten 15–16-vuotiaita, mikä on 0,9 prosenttia väestön saman ikäisistä.

Kiireellisten sijoitusten määrän kasvua on yhteiskunnallisessa keskustelussa selitetty muun muassa lastensuojelun heikolla resursoinnilla, palveluiden riittämättömyydellä ja kohtaamattomuudella, lasten ja nuorten pahoinvoinnin ja toisaalta yksilöiden eriarvoisuuden lisääntymisellä. Lastensuojelussa sosiaalityöntekijät ovat työskennelleet pitkään paineen alla ja suurien asiakasmäärien kanssa. Asiakkaina oleville perheille ei ole aina mahdollista tarjota heidän tarpeensa kohtaavia palveluita, mikä osaltaan voi johtaa lasten ja perheiden tilanteiden kriisiytymiseen ja ongelmien monimutkaistumiseen. (Bardy & Heino 2013.) Tutkimustiedon niukuudesta johtuen ei tätä kasvutrendiä kuitenkaan voida tyhjentävästi selittää.

Sosiaalityöntekijöiden ammatillinen näkökulma jää usein puuttumaan julkisesta keskustelusta jo siitä syystä, että he joutuvat ottamaan kannanotoissaan huomioon erilaiset salassapitokysymykset sekä moraaliset ja ammattieettiset näkökulmat. Julkisen keskustelun tuottaman yksipuolisen kuvan rinnalle olen halunnut tuoda tutkittua tietoa sosiaalityöntekijöiden näkökulmasta.

Lastensuojelun päätöksenteosta on vaikea saada tarkkaa ja ilmiötä tyhjentävää tietoa. Päätöksenteon tutkimuksessa on kuitenkin tunnistettu, että se vaatii monenlaista tasapainottelua ja ammattitai-

toa. Kiireellisiä sijoituksia on tutkittu vähän sekä Suomessa että kansainvälisesti. Tutkimukseni on täyttämässä tätä tutkimusaukkoa.

Tarkastelin väitöskirjassani kiireellistä sijoitusta koskevaa päätöksentekoa sosiaalityöntekijän näkökulmasta seuraavien tutkimuskysymysten avulla: Miten sosiaalityöntekijät arvioivat kiireellisen sijoituksen tarvetta ja millaisen tulkinnan varaan päätöksenteko järkeilynä rakentuu ja millaista tietoa sosiaalityöntekijät käyttävät tehdessään päätöksiä kiireellisistä sijoituksista ja miten tietoa käsitellään? Kiinnityn tutkimuksellani lastensuojelun arviointia ja päätöksentekoa koskevaan tutkimuskeskusteluun.

ETNOGRAFIA TUTKIMUKSEN METODOLOGISENA VALINTANA

Työskennellessäni lastensuojelun avoimuuden sosiaalityöntekijänä, koin kiireellisen sijoittamisen päätöksenteon olevan yksi vaativimmista tehtävistä, johon sosiaalityöntekijä virkaroolissaan ryhtyy. Tämä henkilökohtainen kokemus on ollut yksi merkittävä motivoiva tekijä tämän tutkimuksen tekemiselle. Tuon tutkimuksen keinoin esiin sitä arkista työtä, jota kiireellisen sijoittamisen päätöksenteon tilanteissa sosiaaliasemilla, kodeissa ja muissa tapaamisympäristöissä tehdään. Lähestyin aihetta sosiaalisen konstruktionismin viitekehyksestä (Berger & Luckmann 1967/2011; Gergen 1994; Burr 1995; 2003) painottaen sitä, että tieto muodostuu sosiaalisissa tilanteissa ja suhteissa. Tähän viitekehykseen sisältyy ajatus tiedon syntymisestä prosesseissa, tiedon ja sosiaalisen toiminnan yhteen kietou-

tumisesta, ja se myös ottaa huomioon käsitysten historialliskulttuuriset juuret. Lisäksi se pitää sisällään kriittisyyden itsestäänselvyyskohtaan.

Keräsin tutkimusaineiston etnografisella metodilla vuosina 2015 ja 2016. Etnografia tarjosi pääsyn sosiaalityöntekijän päätöksenteon tapahtumahetkiin ja niissä muodostuviin käytäntöihin. Minulla oli käsitys siitä, että kiireellisen sijoituksen tilanteet voivat käynnistyä mihin vuorokauden aikaan hyvänsä. Ne ovat kestoiltaan eri mittaisia, ajallisesti nopeita tai hitaita prosesseja. Tämä oli yksi syy aineistonkeruumenetelmän valinnalle.

Havainnointiaineiston keräsin seuraamalla läheltä sosiaalityöntekijöiden arkea kahdessa tutkimuskunnassa viidellä eri sosiaaliasemalla vuoden ajan. Havainnoin sosiaaliasemilla ja kotikäynneillä sosiaalityöntekijöiden kiireellisen sijoittamisen päätöksentekoon liittyvää työtä, keskustelin heidän kanssaan ja tein muistiinpanoja havainnoistani.

Lisäksi haastattelin 51 sosiaalityöntekijää osana kenttätöitä sosiaaliasemilla ollessani. Olen suhtautunut sosiaalityöntekijöihin kiireellisen sijoituksen päätöksenteon asiantuntijoina ja haastatellut heitä sen tiedon ja kokemuksen vuoksi, jota uskoin heillä olevan. Haastatteluaineisto toimi merkittävänä aineistona havainnointiaineiston rinnalla, jossa saatoinkin kysyä tarkemmin sosiaalityöntekijöiden näkemyksiä ja käsityksiä sekä syventää itselleni jo muodostunutta käsitystä kiireellisen sijoituksen päätöksenteon prosessista.

Olen tehnyt havainnointi- ja haastatteluaineiston analyysin temaattisen sisäl-

lönalyysin avulla. Analyysin keskiöön asettuivat tekeminen ja erilaiset työkäytännöt, joita lähestyin sosiaalityöntekijöiden kuvausten ja sosiaalityöntekijän työtä koskevien havaintojeni pohjalta. Selvitin ensiksikin sitä, miten välittömän vaaran tilannetta arvioitiin ja tulkittiin ja toiseksi sitä, millainen päätöksenteon prosessi välittömän vaaran toteamisesta tai sen epäilystä seuraa. Tällöin huomioni kiinnittyi siihen, miten arviointia jatkettiin erilaisen tiedon analysoinnin varassa ja miten lopulta tehtiin päätös lapsen kiireellisestä sijoittamisesta tai sijoittamatta jättämisestä.

Kirjailija Helmi Kekkosen kuvaus Tämän naisen elämää -teoksessa kertoo elävästi jotakin sen kaltaisesta sosiaalityöntekijöiden arjesta, jota olen päässyt väitöskirjatutkimuksessani tarkastelemaan:

Ihailen päivittäin sitä, miten he puhelimen soitua kaatavat ruskeiksi pinttyneet kupit täyteen vahvaa kahvia ja käyvät tilanteen yksityiskohtaisesti ja tyyneästi läpi, historian ja vaihtoehdot. Tunteeko joku jo tapauksen, kuka lähtee ensimmäisenä, kenelle soiteaan. He tietävät, että varsinkin pitkiin prosesseihin täytyy lähteä hitaasti ja rauhassa, epämääräinen paniikki ja kiire ei auta kehtään, päinvastoin. (Kekkonen 2021, 108.)

Kuvaus pysäyttää kuvitteellisen arkisen hetken sosiaaliasemalla. Se myös tuo jotakin esiin sosiaalityöntekijöiden päätöksenteosta työnä sekä erilaisista asiantuntijuuden vaatimuksista, joita kiireellisen sijoituksen tilanteissa arvioinnin käynnistyessä kohdataan.

VÄLITTÖMÄN VAARAN HAVAITSEMISESTA KOHTI PÄÄTÖKSENTEKOA

Kiireellisen sijoituksen arvioinnin käynnistää viranomaisen tai yksityishenkilön tekemä lastensuojeluilmoitus, mutta myös lapsi itse tai perheenjäsenet voivat pyytää lastensuojelun apua ja puuttumista erilaisiin vaikeisiin tilanteisiin. Tutkimukseni tuo näkyville sen, miten kiireellisen sijoituksen päätöksenteossa tulee arvioitavaksi lapsen tilanne ja siinä esiin tuleva lapseen kohdistuva välitön vaara. Välitön vaara on lastensuojelulaissa asetettu ehto sijoitukselle. (Lastensuojelulaki 417/2007, 37–38, 40–48§.) Täten välittömän vaaran arviointi tulee sosiaalityöntekijän tehtäväksi. He arvioivat lapsen tai nuoren kiireellisen sijoittamisen tarvetta sellaisissa tilanteissa, kun lapseen tai nuoreen kohdistuu hänen terveyttään ja hyvinvointiaan välittömästi uhkaavia asioita tai hän itse omalla toiminnallaan välittömästi vaarantaa itsensä. Välitön vaara voi olla monenlaista niin fyysistä kuin psyykkistäkin turvallisuutta vaarantavaa. Se voi olla esimerkiksi vakava perheväkivaltatilanne tai tilanne, jossa lapsella tai nuorella on akuutti mielenterveysongelma. (Kuntainfo 2015; Kuntainfo 2019.) Aina välitön vaara ei ole silmin nähden havaittavaa ja selkeää, mikä haastaa sosiaalityöntekijöiden ammatillista arviointia ja tiedon käsittelyä.

Aineistoni jäsentää sitä, että kiireellisen sijoituksen päätöksellä vastataan hyvin monenlaisiin lapsen ja perheen akuuteihin ongelmiin lastensuojelun asiakkuuden eri vaiheissa. Aikaisemmassa lastensuojelututkimuksessa on tunnistettu, että akuutti perheen tuen tarve kiinnittyy usein vakaviin mielenterveys- ja päihdeongelmiin joko lapsella tai

nuorella itsellään tai tästä huolta pitävillä aikuisilla. Lapsen tai nuoreen voi kohdistua fyysistä, psyykkistä tai seksuaalista väkivaltaa.

Päätös lapsen sijoittamisesta kodin ulkopuolelle on lähtökohtaisesti vaativa tehtävä. Myös aikaisemmassa tutkimuksessa lastensuojelussa tapahtuvan päätöksenteon kerrotaan edellyttävän sosiaalityöntekijältä professionaalista tietoa ja taitoa, lainsäädännöllistä osaamista, organisaation tarjoamaa vahvaa tukea ja moniammatillista yhteistyötä (Munro 2002; 2008; O’Sullivan 2011 Hultman ym. 2018). Lastensuojelun päätöksentekoa koskeva tutkimus osoittaa, että päätöksentekotilanteet sisältävät epävarmuutta ja monitulkintaisuutta (Benbenishty & Fluke 2020; Fluke ym. 2020), ja ne ovat aikaan ja paikkaan sitoutuvia ja emotionaalisesti haastavia. Näin on myös kiireellisen sijoituksen päätöksenteossa. Tutkimukseni vahvistaa ymmärrystä siitä, että kiireellisen sijoituksen tilanteet ovat vaativia ja niissä esiin tuleva välitön vaara on tilannekohtaisesti tulkittua. Tällöin sosiaalityöntekijän on pystyttävä ottamaan huomioon laajasti erilaisia lapsen hyvinvointiin vaikuttavia tekijöitä ja analysoitava niitä perusteellisesti. Päätöksenteko edellyttää tilannearviota, erilaisten vaihtoehtojen läpikäymistä ja päätöksen seurauksien ennakoimista. Sosiaalityöntekijän tehtävänä on päättää niistä toimenpiteistä, joilla varmistetaan lapsen turvallisuus ja hyvinvointi käsillä olevassa hetkessä sekä pidemmällä aikavälillä tarkasteltuna.

Kiireellisen sijoituksen päätöksenteon vaativuutta lisää se, että päätöksenteon tilanteet ovat luonteeltaan sen kaltaisia, että niihin voidaan vain harvoin val-

mistautua etukäteen. Kiireellisissä sijoituksissa tilanteet tulevat usein nopealla aikataululla sosiaalityöntekijän tietoon. Usein myöskään lapsi tai hänen vanhempansa eivät ole voineet valmistautua sijoituksen tarpeen arviointiin ja sijoittamisen mahdollisuuteen. (Baugerud & Melinder 2012; Storhaug & Kojan 2017.)

Aineisto osoittaa, että kiireellisen sijoituksen arvioinnin ja päätöksenteon vaatima aika vaihtelee. Ajallinen prosessi voi olla lyhyimmillään muutaman tunnin mittainen ja pisimmillään viedä useamman päivän. Arviointia ja päätöksiä tehdään usein kiireessä ja paineen alla. Jos päätöksiä tehdään kiireessä, mitä se tuo päätöksentekoon ja tiedon järjestykseen? Paineistunut tilanne vaikuttaa ainakin arvioinnin- ja päätöksenteon prosessiin ja sen laatuun, koska silloin on ajallisesti rajallinen mahdollisuus hankkia lisätietoa lasta koskien, puntaroida erilaisia vaihtoehtoja tai tutkia riittävästi perusteita sijoittamiseen ryhtymiselle. Aikapaine vaikuttaa analyttiseen päättelyyn päätöksentekotilanteissa. (van de Luitgaarden 2009; Helm 2011; Saltiel 2016.)

Päätöksentekoon sisältyy odotus siitä, että lapsia ja nuoria suojellaan. Päätöksenteossa tarkoituksena on toimia lapsen edun mukaisesti parempaa tilannetta tavoitellen (Shlonsky & Benbenishty 2014; Davidson-Arad & Benbenishty 2016). Sosiaalityöntekijän päätöksenteko voikin hahmottua vaativana tehtävänä, jossa odotuksena on arvioida ja tehdä ne virheettömästi. Tilanteet ovat kuitenkin äärimmäisen haastavia ja niihin sisältyy aina inhimillisen virheen mahdollisuus. (Munro 2002; Biesel ym. 2020.) Päätöksentekijä on vastuussa

päätöksestään, kun hän toimii virkaroolin mukaisessa tehtävässä laittaen likoon oman ammatillisen asiantuntijuutensa, etiikkansa ja moraalinsa tinkimättömyyden. (vrt. Holis ym. 1987; Korpinen & Pösö 2021.) Kiireellisen sijoituksen päätöksenteko on myös vuorovaikutuksessa tapahtuvaa, jota tehdään yhdessä asiakkaan, työparin, esihenkilön ja muiden ammattilaisten kanssa.

Arvioinnin ja päätöksenteon fyysiset tapahtumapaikat ovat ne ympäristöt, joissa sosiaalityöntekijät kohtaavat asiakkaita: sosiaalitoimistot, muut perus- ja erityispalvelut kuten koulu tai päihde- ja mielenterveyspalvelut, sekä lasten ja perheiden kodit.

Koska päätöksenteossa liikutaan perheen yksityisellä alueella ja puututaan perheen yksityisyyteen sekä vanhempien oikeuksiin, luo se kiireellisen sijoituksen tilanteisiin jännitettä. Tutkimukseni tuo esiin, että näissä tilanteissa sosiaalityöntekijältä vaaditaan vahvaa vuorovaikutusosaamista ja paineen sietokykyä.

Päätöksentekoon vaikuttavat myös työyhteisökohtaiset, kulttuuriset, taloudelliset ja poliittiset tekijät ja reunaehdot. Jos päätöksenteossa mennään harhaan, aiheuttaa se tarpeetonta kärsimystä kaikille osapuolille. Se usein myös heikentää kokemusta lastensuojelun palvelun luotettavuudesta ja vaikuttaa sosiaalityöntekijän ammatilliseen itsearvostukseen.

KIIREELLISEN SIOITUKSEN PÄÄTÖKSENTEON KEHÄMÄINEN JA SOSIAALINEN LUONNE

Kiireellisen sijoituksen arviointi ja päätöksenteko ovat monivaiheisia ja sosiaalisissa suhteissa tapahtuvia. Vaikka arviointi ja päätöksenteko erottuvat erillisiksi osikseen, ne ovat kuitenkin toisistaan erottamattomat. Arviointia ja päätöksentekoa tehdään limittäin, edestakaisena ja päällekkäisenä prosessina. Arvioinnin käynnistymisen piste määrittyy tapauskohtaisesti, mutta se edellyttää lapseen kohdistuvan välittömän vaaran todentamisen tai vahvan epäilyn lapsen hyvinvoinnin ja turvallisuuden akuutista vaarantumisesta.

Jäsenin välittömän vaaran tilanteet selkeisiin, epäilyksenalaisiin ja epävarmoihin tilanteisiin. Arviointivaiheessa sosiaalityöntekijä muodostaa arviointipohjaa erilaisten tiedontyyppien avulla niitä analysoiden ja järkeillen. Tällaisia tiedontyyppejä ovat esimerkiksi faktatieto, intuitiivinen tieto tai kokemustieto. Tietoa on eri tavoin saatavilla päätöksenteon tueksi eri tilanteissa. Sitä voi olla runsaasti, mutta toisinaan arviointi ja päätös tehdään tilanteissa, joissa on merkittäviä tiedon aukkoja tai ei juuri lainkaan saatavilla olevaa tietoa lapsen tai nuoren ja perheen olosuhteista ja riskitekijöistä. Riippumatta tiedon määrästä sosiaalityöntekijä järkee päätöstä yksin ja yhdessä kollegan, esihenkilön, muiden ammattilaisten ja paikalla olevien perheenjäsenten kans-

sa. Sosiaalityöntekijän tekemä tiedon analyysi tapahtuu tietotyön avulla: tietoa punnitaan ja puntaroidaan, jolloin ammatillinen arvio ja sen pohjalla oleva tieto vahvistuu tai sulkeutuu pois. Rationaalisen ja suoraviivaisesti etenevän toiminnan sijasta päätöksenteko on pikemminkin monitasoista ymmärrystä vaativaa, jossa myös intuitiivisella tiedolla ja tiedon prosessoinnilla on paikkansa. Näin on erityisesti nopeasti kumuloituvissa arvioinnin ja päätöksenteon hetkissä, joissa ei ole välttämättä riittävästi aikaa tiedon keräämiselle ja analyysille. Tutkimukseni tuo esille tiedon analysoinnin osaamisen merkityksen arvioinnin ja päätöksenteon läpiviemiseksi. Päätöksenteko kiireellisissä sijoituksissa näyttäytyykin vahva ammatillista asiantuntijuutta vaativana työtehtävänä.

Tietotyötä sosiaalityöntekijät tekevät tietohierarkkisissa sosiaalisissa suhteissa päätöksentekoon osallistuvien kanssa. Sosiaalityöntekijät saavat lasta ja perhettä koskevaa tietoa eri lähteistä ja tieto saa myös erilaisen painoarvon päätöksenteossa. Tiedonlähteestä riippuen tietoa kyseenalaistetaan enemmän tai sitä pidetään luotettavampana.

Kiireellisen sijoittamisen päätöksenteko on ajallisesti kehämäisesti etenevä prosessi, jossa on kuitenkin toinen toisistaan erottuvia työvaiheita. Päätöksenteossa erottuvana vaiheena on arviointipohjan muodostaminen. Arviointipohjan muodostuminen mahdollistaa siirtymisen päätöksentekoon. Päätöksenteossa on mukana erilaisia aikapolkuja, joissa tietoa lasta tai nuorta ja perhettä koskien on olemassa tai sitä kerääntyy. Näin ollen

päätöksentekijä ottaa huomioon lapsen historian, menneen ajan, nykyisyyden ja tulevaisuuden. Päätöstä järkeillessään sosiaalityöntekijä pyrkii vaikuttamaan niin lapsen nykyisyyteen kuin tulevaisuuteenkin ja toivottuun muutokseen lapsen elämässä.

Tutkimukseni osoittaa, että kiireellisen sijoituksen päätöksenteko eroaa monista muista päätöksentekotilanteista. Kiireellisen sijoituksen arvioinnin ja päätöksenteon ydin kietoutuu ajatukseen sosiaalisesta päätöksenteosta. Se vaatii sosiaalisissa suhteissa tapahtuvaa tietojen puntarointia, tietotyötä – toisin sanoen järkeilyä. Tietotyötä tehdään itsenäisesti ja vuorovaikutuksessa muiden tilanteissa olevien kanssa. Vaikka lastensuojelulaki antaa mandaatin yksittäiselle sosiaalityöntekijälle päätöksen tekemiseen, näyttäytyy se tutkimuksen perusteella sekä yksin että yhdessä tehtävänä työnä.

Tutkimukseni rakentama ymmärrys välitömän vaaran tulkinnasta ja sitä seuraavasta päätöksenteosta on hyödynnettävissä kiireellisen sijoituksen työkäytäntöjen kehittämisessä muuttuvissa rakenteissa ja käytännöissä. Se tuo myös hyvin erilaisen näkökulman julkiseen keskusteluun kiireellisen sijoituksen päätöksenteosta sosiaalityöntekijöiden työnä, työn edellytyksistä ja logiikasta.

VIITE

1 Puheenvuoro perustuu väitöskirjaan Kiireellisen sijoituksen päätöksenteko lastensuojelun sosiaalityöntekijän työnä (tarkastettu 19.8.2022 Tampereen yliopistossa).

KIRJALLISUUS

- Alhanen, Kai (2014) Vaarantunut suojeluvälitys. Tutkimus lastensuojelujärjestelmän uhkatekijöistä. Helsinki: Terveyden ja hyvinvoinnin laitos.
- Bardy, Marjatta & Heino, Tarja (2013) Lastensuojelun ytimissä. (4.painos) Helsinki: Terveyden ja hyvinvoinnin laitos.
- Baugerud, Gunn Astrid & Melinder, Annika (2012) Maltreated children's memory of stressful removals from their biological parents. *Applied Cognitive Psychology* 26 (2), 261–270. <https://doi.org/10.1002/acp.1817>
- Benbenishty, Rami & Fluke, John (2020) Frameworks and models in decision-making and judgment in child welfare and protection. Teoksessa John Fluke, Mónica López López, Rami Benbenishty, Erik J. Knorth & Donald J. Baumann (toim.) *Decision-making and judgment in child welfare and protection: Theory, research, and practice*. New York: Oxford University Press, 4–26. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190059538.003.0001>
- Berger, Peter L. & Luckmann, Tomas (1967/ 2011) *The Social construction of reality: A treatise in the sociology of knowledge*. New York: Open Road Integrated Media.
- Burr, Vivien (1995) *An introduction to social constructionism*. London: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203299968>
- Burr, Vivien (2003) *social constructionism*. (2. painos) London: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203694992>
- Biesel, Kay & Masson, Judith & Par-ton, Nigel & Pösö, Tarja (toim.) (2020) *Errors and mistakes in child protection. International discourses, approaches and strategies*. Bristol: Policy Press. <https://doi.org/10.1332/policypress/9781447350705.001.0001>
- Fluke, John & López López, Monica & Benbenishty, Rami & Knorth, Erik J. & Baumann, Donald J. (2020) *Decision-making and judgement in child welfare and protection: Theory, research, and practice*. New York: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190059538.001.0001>
- Davidson-Arad, Bilha & Benbenishty, Rami (2016) Child welfare attitudes, risk assessments and intervention recommendations: The role of professional expertise. *The British Journal of Social Work* 46 (1), 186–203. <https://doi.org/10.1093/bjsw/bcu110>
- Gergen, Kenneth J. (1994) Exploring the postmodern: perils or potentials? *The American psychologist*, 49 (5), 412–416. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.49.5.412>
- Helm, Duncan (2011) Judgements or assumptions? The role of analysis in assessing children and young people's needs. *British Journal of Social Work*, 41 (5), 894–911. <https://doi.org/10.1093/bjsw/bcr096>
- Hollis, Martin & David, Howe (1987) Moral risks in social work. *Journal of Applied Philosophy* 4 (2), 123–133. <https://doi.org/10.1111/j.1468-5930.1987.tb00211.x>
- Hultman, Elin & Forkby, Torbjörn & Höjer, Staffan (2018) Professionalised, hybrid, and layperson models in Nordic child protection: Actors in decision-making in out of home placements. *Nordic Social Work Research* 10 (3), 204–218. <https://doi.org/10.1080/2156857X.2018.1538897>
- Kekkonen, Helmi (2021) *Tämän naisen elämää*. Silta.
- Korpinen, Johanna & Pösö, Tarja (2021) Disillusioned compromise of substitute care: A critical point for the 'future' in child welfare. *Social Work & Society* 19 (1), 1–14.
- Lastensuojelulaki (417/2017).
- O'Sullivan, Terence (2011) *Decision making in social work*. (2. painos) New York: Palgrave MacMillan.
- Munro, Eileen (2002) The role of theory in social work research: A further contribution to the debate. *Journal of Social Work Education*, 38 (3), 461–470. <https://doi.org/10.1080/10437797.2002.10779110>
- Munro, Eileen (2008) *Effective Child Protection*. London: Sage. <https://doi.org/10.4135/9781446212677>
- Saltiel, David (2016) Observing front line decision making in child protection. *British Journal of Social Work* 46 (7), 2104–2119. <https://doi.org/10.1093/>

-
- bjsw/bcv112
- Shlonsky, Aron & Benbenishty, Rami (toim.) (2014) *From evidence to outcomes in child welfare*. New York: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199973729.001.0001>
- Storhoug, Anita Skårstad & Kojan, Bente (2017) Emergency out-of-home placements in Norway: Parents' experiences. *Child and Family Social Work* 22 (4), 1407–1414. <https://doi.org/10.1111/cfs.12359>
- Van de Luitgaarden, Guido M.J (2009) Evidence-based practice in social work: Lessons from judgment and decision-making theory. *British Journal of Social Work* 39 (2), 243–260. <https://doi.org/10.1093/bjsw/bcm117>